

en Præst, den anden forlovet med en hovedrig Faareopdrætter i Avstralien.

Det var dog hverken Instrumentmagerens Ridderkors eller Svigersønnens Ornat, der fik Tilskuerne langsmed Vejen til at spærre Øjnene op. Alle søgte de i Sørgekaren efter Sønnen Tyge, Politikeren og Redaktøren — Tyge Enslev, som han lod sig kalde efter Hjemstedet. Byens Navn var ved ham bleven kendt over det hele Land. Endnu i de allersidste Dage var det igen fløjet fra Mund til Mund paa Grund af en dristig Tale, han havde holdt i København. Mange havde tvivlet om, at han overhovedet vilde kunne møde til Begravelsen. De forestillede sig, at han igen sad bag tilgitrede Vinduer med en Krukke Vand og det nye Testamente til Selskab, en Martyr for Folkets Sag.

Men der gik han sammen med sine Søskende bagved Kisten, lille og tætbygget, med en blød Kunstnerhat paa Hovedet, mørk-skægget og bleg. Sin lamme Fod støttede han under Gangen med en Stok. Af Glæde over Gensynet var Ungdommen ikke langt fra at raabe Hurra.

Inde i Kirken talte først Stedets Præst, den gamle Provst Faaborg, og siden Svigersønnen, der bagefter ogsaa forrettede Jordpaakastelsen. Det blev for begges Vedkommende kun til en højtidelig Procession af de almindeligste Talemaader. Men pludselig kom der Bevægelse i Forsamlingen. Tyge Enslev traadte op paa Grusdyngen bagved Graven for at tale.

Der eksisterede endnu dengang et Reglement for danske Kirkegaarde, der forbød uordinerede Personer at tage Ordet ved en Grav. Tyge Enslev var juridisk Kandidat og maatte altsaa vide, at han begik en Lovovertrædelse. Baade Provsten og Borgmesteren saae sig derfor om efter Sognefogden.

Men endnu mere harmedes Tyges Søskende, fordi han optraadte paa deres Vegne uden Bemyndigelse. Forholdet imellem dem var i Forvejen ikke det bedste.

Han havde blottet Hovedet. Foraarssolen lyste paa hans svære, sortgraa Manke, og Blæsten kastede Forhaaret ned over Panden, der var kløvet af to dybe Furer over Næseroden. „Danmarks første Taler“, som en Avis nylig havde kaldt ham; var